

Život Květoslava Minaříka, mystika a jogína, se započal 21. února 1908. Narodil se v Horním Litvínově do rodiny, která k duchovnu příliš netíhla. Jeho otec František byl ateista a jako horník usiloval o zlepšení životních podmínek dělníků. V roce 1916 zemřel a Josefa Minaříková zůstala na výchovu syna a dcery Slavomily sama. Odstěhovala se s nimi do Týniště nad Orlicí, a aby se vyhnula existenčním problémům, znovu se provdala. Otčím však byl vůči nevlastnímu synovi velmi hrubý a chlapec prožil hladové a kruté dětství. Školní docházku, kterou zahájil v Ervenicích, pak Květoslav ukončil předčasně ještě na jejím základním stupni. Pod nátlakem začal žebrot, poté se jako čtrnáctiletý rozhodl pro útěk z domova. Našel si náhradní bydlení v Jablonci nad Nisou, kde se živil pomocnými pracemi na stavbě. Nakonec našel útočiště u svého staršího a nevlastního bratra Oldřicha Minaříka, díky kterému se vyučil pekařem.

Jako patnáctiletý se Květoslav dostal k útlé knížce o józe, kterou napsal Karl Weinfurter, a jejím myšlenkám rychle podlehl. Jógínským praktikám se věnoval tři a později až osm hodin denně a počal usilovat o vlastní morální čistotu. V 18 letech dosáhl tzv. realizace a vzdal se běžného světského života ve smyslu potěšení, které život nabízí, i povinností, jejichž plnění bývá pro většinu členů společnosti samozřejmé. To zahrnovalo i fakt, že nebyl zaměstnán.

S ohledem na Květoslavův životní styl to bylo překvapivé, ale v roce 1932 se v Hradci Králové oženil s Annou Šedou. S manželkou měl syna Jaroslava, ovšem jejich rodinný život byl přinejmenším nevšední. Se svým synem Květoslav později přestal udržovat jakékoli vztahy a ani samo manželství neoplývalo štěstím, ostatně sám Minařík zcela prostě a na rovinu uváděl, že sňatkem chtěl docílit navázání kontaktů s lidmi za účelem šíření vlastních duchovních myšlenek a zkušeností.

V roce 1934 se s rodinou přestěhoval do Pardubic, kde se stal členem spolku praktické mystiky Psyché, který založil už zmiňovaný Weinfurter. Minařík byl natolik výraznou osobností, že byl vzápětí zvolen do jeho výboru. Aby měl s rodinou z čeho žít, našli mu členové spolku zaměstnání, a tak začal pracovat v pekařském družstvu Panis.

V Psyché si brzy získal řadu příznivců, s nimiž v úzkém kruhu diskutoval o józe a buddhismu, a začal se opíjet pozorností, které se mu dostávalo. Jeho nově nabyté sebevědomí a pocit vlastní důležitosti šly ruku v ruce s pohrdáním těmi, kdo podle něj nedosahovali jeho úrovně. Ač to bylo ve spolku zakázané, začal jiným doporučovat jistá magická cvičení a strhával na sebe různými způsoby pozornost. Ve snaze zklidnit situaci mezi členy navrhl Weinfurter Minaříkovi, aby chodil po nějaký čas do kostela, jemu však křesťanské smýšlení nebylo vhod. Minaříkovo jednání bylo stále kontroverznější. Záměrně hovořil tak, aby se zdálo, že je ve spolčení se samým ďáblem, tvrdil, že

členové spolku nemají tušení, s kým mají co do činění, a podobně. Jádro Psyché se od jeho „černé magie“ muselo distancovat a ostatním bylo doporučováno, aby se od tohoto mystika drželi dál, zároveň se však za něj modlili. Tehdy už Minaříka vlastní sebestřednost natolik ovládala, že když byl pro nedostatek práce z pekárny propuštěn, byl přesvědčen, že to je dílo vedoucích členů spolku. To byla pochopitelně smyšlenka, nicméně faktem zůstávalo, že Květoslav Minařík se v době nejhorší hospodářské krize ocitl bez příjmu.

Ač jej Weinfurter svými knihami o koncentrační technice přivedl k mystice, zanechal Minařík po svém odchodu jeho spolek plný vnitřní tenze, a navíc z něj vyvedl i několik členů, které pak vzal pod svá křídla. V roce 1935 se seznámil s mahájánským buddhismem, který mu byl velice blízký, a začal pracovat na své první knize. Roku 1939 vyšla *Přímá stezka*, kterou chtěl oslovit ty, kdo hledají svou duchovní cestu. Krátce nato došlo k německé okupaci a Minařík byl totálně nasazen ve válečném průmyslu. V Pardubicích jeho rodina přežila spojenecké bombardování a po válce se přestěhovala do Jablonce nad Nisou. Roku 1963 následovalo přesídlení do Liberce a čtyři roky poté Květoslav Minařík ovdověl. Jako vdovec potom žil v obci Březová-Oleško ve Středočeském kraji.

S nástupem komunismu se Minařík stejně jako další ezoterici dostal do hledáčku Státní bezpečnosti a podobně jako za války nemohl pokračovat ve své publicistické činnosti. Své psané texty tak skrýval a vydány byly až po roce 1989, kdy už 15 let nebyl mezi živými. Od roku 1956 pracoval na knize *Kéčara: autobiografie mystika* (1992), v níž více než reálie svého života popisuje vlastní cestu mystika a svůj „vnitřní život“. K jeho významnějším dílům dále patří především *Malý mystický slovník naučný* (1992), který se svým počtem stran nad 500 rozhodně není malý a je velmi podrobným přehledem pojmů z mystiky, ezoteriky, astrologie a duchovních nauk.

Květoslav Minařík se nakonec dopracoval k vlastnímu systému duchovního poznání a právě jemu zasvětil celý svůj život. Nutno podotknout, že později vzal na milost i řadu křesťanských principů, jádrem jeho učení však nadále zůstávala východní duchovní učení a jóga.

Životní cesta „poutníka po obloze“ se uzavřela 4. července 1974 ve Všeobecné fakultní nemocnici na Zbraslavi poté, co utrpěl infarkt myokardu. K věčnému odpočinku byl uložen na Olšanských hřbitovech.

(Zpracovala: Mgr. Lenka Slámová)

Použitá literatura:

MINAŘÍK, Květoslav. *Kéčara: (poutník po obloze): autobiografie mystika*. Nemojov: Canopus, 1992. 177 s. ISBN 80-85202-18-2.

Stručný životopis Květoslava Minaříka. In: *Canopus* [online]. Praha: Canopus, z. s. [cit. 27. 10. 2022]. Dostupné z: <https://www.canopus.cz/zivotopis>

SANITRÁK, Josef. Případ Minařík. In: SANITRÁK, Josef. *Dějiny české mystiky 1. Legenda Karel Weinfurter*. Praha: Eminent, 2006, s. 315–324. ISBN 80-7281-166-5.

ŠUBRTOVÁ, Zora. Sté výročí narození Květoslava Minaříka. In: *Jitřní země* [online]. Jiří Holub, 16. 3. 2008 [cit. 27. 10. 2022]. ISSN 1801-0601. Dostupné z: <http://www.jitrnizeme.cz/view.php?cisloclanku=2008030021>

Personální bibliografie:

<https://www.svku.cz/wp-content/uploads/2022/12/Minarik-bibl.pdf>